

„A vámosok és bűnösök mind odamentek hozzá, hogy hallgassák. A farizeusok és az írástudók azonban méltatlankodtak: Ez bűnösökkel áll szóba, és velük eszik. Akkor ezt a példabeszédet mondta nekik...”

Jézus nem válogatta meg hallgatóságát. Mindig azoknak hirdette az örömhírt, akik éppen hallgatni akarták. Szóba áll a vámosokkal és bűnösökkel is, hiszen azért jött, hogy őket hívja megtérésre.

Egy alkalommal, mikor ezek köréje gyűlnek, észreveszi a farizeusok és írástudók méltatlankodását, Három példabeszédet mond el. Beszél az elveszett bárányról, az elveszett drachmáról és az elveszett fiúról (tékozló fiú). Mindhárom példabeszéd tanulsága: nagyobb öröm van a mennyben egy megtért (megtalált) bűnösön, mint 99 igazon.

Ezek a példázatok mindkét félnek szólnak. A bűnösöknek Isten irgalmát és a megtérést hirdetik, a méltatlankodóknak pedig figyelmeztetés vallásos gőgjük hiábavalóságára, és igaz voltuk fölösleges fitoktatására.

A mai evangélium példabeszéde a jól ismert „tékozló fiúról” szól. Igazából nehéz megállapítani, ki is itt a főszereplő. A két fiú merőben emberi tulajdonságokat képvisel. Az apa az Isten atyái voltát. Minden alakról külön elmélkedést lehetne írni.

De nézzük az Atyát!

Két fia közül a nagyobb, szorgalmas, engedelmes, törvénytisztelő.

A kisebb izgága. Szűk neki az atyai ház. Kíváncsi a világra, ki akarja próbálni. Megtehetné a szülői háttér biztonságával tett kirándulásokkal is, amely megóvná az evilág veszélyeitől, de ő ezt nem gondolja meg. Nagy magabiztonsággal az apja elé áll, kikéri a ráeső örökséget, és beleveti magát a külvilág élvezeteibe.

S az Atya? Bizonyára fáj neki fia magatartása. Ismeri a pazarlással járó élet következményeit. Aggodalommal gondol fia jövőjére. Mégis! Tiszteletben tartja szabadságát. Nem gördít akadályt, elereszti. Vállalja a fájdalmas rizikót. Hírét sem hallja többé. Vagy ha hallja is, a hírek csak szomorúságát fokozzák.

De reménykedik.. Minden nap kiáll a kapuba, és várja hazatértét. Hosszú évek telnek. De nem adja fel. Nincs számára tűző nap, vagy fagyos hideg, vár és vár.

Vajon min gondolkodik a várakozás közben? Tesz-e szemrehányást, hogy az ő szerető gondviselését ilyen hálátlansággal viszonzza ez a gyermek? Vagy háborog-e amiatt, hogy ennyi gyötrelmet kell miatta elviselnie? Nem gondolnám. Áll és türelmesen vár, bár nem biztos a visszatérésében. Szeretetét, hívó szavát sugározza felé. És nem csügged.

S ím, egyszercsak megpillantja. Piszkos, lesóványodott koldus bukácsol az utcán. De az ő Fia!

Tárt karokkal szalad eléje. Az bűnbánattal eléje roskad. Felemeli, megöleli becipeli. Összekiabálja a ház népét. Megfürdetik, menyegzős ruhába öltöztetik, gyűrűt húznak az ujjára, levágják a hizlalt borjút, nagy vigasságot csapnak.

A nagyobb fiú az emberi igazságosság talaján áll: a jók jutalmát, a rosszak büntetését érdemelnek. Méltatlankodik atyja irgalmassága miatt, szemrehányással illeti az ajándékokért, öccsére haragudva a testvérség vállalását is megtagadja.

S az Atya?

Felkeresi. Nem korholja, kérleli. Értékeli hűségét, és biztosítja a teljes örökség felől. Gyengéden helyre teszi a testvérség fennállását. Megmagyarázza öröme és az ünneplés okát: „mert ez a te öcséd meghalt és föltámadt, elveszett és megtaláltatott.”

Így hallom Jézus tanítását az Isten szeretetéről.

És mi? Tékozló fiúk, vagy botránkozók farizeusok. Mi milyennek ismerjük az Atyát? Gondolunk-e aggódó szeretetére, amellyel bennünket is vár? Hogy nagy türelemmel és segítőkészséggel nyújthassa felénk a kezét? Csak azt várja, hogy mi is kezet nyújtsunk neki, és kéz a kézben formálódjunk olyanokká, amilyeneknek elképzelt bennünket, mikor életet ajándékozott nekünk.

Trásy Éva, Budapest